

РЕШЕНИЕ

№ 1495

гр. Велико Търново, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **ЦВЕТЕЛИНА ГР. РУСЧЕВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20234110102298 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на *****, в която се излагат твърдения, че между страните съществуват облигационни отношения във връзка с ползване на услуги за доставка на електроенергия от ответника по клиентски №***** *. Изтъква се, че за месеците декември 2022г., януари 2023г. и февруари 2023г. потребителят е ползвал електрическа енергия и услуги за достъп до електроразпределителната мрежа на обща стойност от 5965,46 лв., за което доставчикът е издал фактури за периода от 13.01.2023г. до 14.03.2023г. Ищецът твърди, че ответникът е заплатил част от стойността на фактурата от 13.01.2023г. и по нея е останал непогасен остатък от 427,22 лв., който е дължим заедно със сбора от 2910,01 лв. на сумите по фактурите от 14.02.2023г. и 14.03.2023г. Навеждат се твърдения, че потребителят е изпаднал в забавя да погаси задължението си и дължи обезщетение в размер на 63,42 лв., считано от падежа на всяка фактура до 28.04.2023г. Навеждат се твърдения, че за претендираните вземания е издадена заповед за изпълнение по частно гражданско дело №1547/2023г., по описа на Великотърновския районен съд, спрямо която е подадено възражение. Ищецът твърди, че вземанията за главница и лихви са дължими, поради което отправя искане до съда да постанови решение, с което да бъде установено съществуването им, както и да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, представя отговор, в който оспорва основателността на предявените искове. Излага становище за недължимост на сумите по фактурите тъй като имотът е собственост на трети лица. С оглед гореизложеното се отправя искане до съда за

отхвърляне на исковите претенции и за присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са обективно съединени иски по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

Ответникът осъществява търговка дейност като строител на жилищни и нежилищни сгради.

Във връзка с учредено право на строеж за изграждане на жилищна сграда в * и необходимост от снабдяване с електрическа енергия за извършване на строителството, по искане на* при ищеца е открита партия по клиентски по клиентски №***** *. На 19.02.2020г. е осъществено временно свързване на строителния обект към електропреносната мрежа от служители на*, които монтирали електромер за отчитане на потреблението по партидата на ответника. На 14.02.2022г. по отношение на сградата на горепосочения адрес е издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация съгласно чл. 177, ал. 3 от ЗУТ, а на 18.11.2022г. е издадено разрешение за ползване на основание чл. 222, ал. 1, т. 8 от ЗУТ, с което във връзка със снабдяването ѝ с електронергия е въведено в експлоатация външно кабелно електрозахранване от трафопост до ново електромерно табло. До издаването на удостоверението за въвеждане в експлоатация на сградата, ответникът сключил с трети лица договори за продажба на обособени в нея самостоятелни обекти, а след осъществяване на новото кабелно електрозахранване не е извършена смяна на титуляра на партидата за имота. За периода от 13.01.2023г. до 14.03.2023г. ищецът издал фактури, в които начислил на* цена за доставена електрическа енергия и за предоставени услуги за достъп до електроразпределителната мрежа на база предоставяна мощност за месеците декември 2022г., януари 2023г. и февруари 2023г. на обща стойност от 5965,46 лв. Ответникът извършил частично плащане по фактурата за потреблението през месец декември 2022г. като по нея останал непогасен остатък от 427,22 лв. На 25.05.2023г. доставчикът на услугите подал заявление за издаване на заповед за изпълнение относно изплащане на сумата по фактурите от 3347,23 лв. и на лихва за забава от 63,42 лв., считано от падежа на всяка от тях до 28.04.2023г., във връзка с което е образувано частно гражданско дело №1547/2023г., по описа на Великотърновския районен съд. Съдът уважил искането на заявителя като на 26.05.2023г. издал заповед за изпълнение, спрямо която е подадено възражение. От заключението да допуснатата съдебно-техническа експертиза се установява, че електромерът отчитащи потреблението за процесния имот през разглеждания период е бил метрологично годен, за него липсват данни за техническа неизправност като е демонтиран на 24.02.2023г. Вещото лице е констатирало, че предоставената мощност на обекта от 50 kW на ден е изчислена на база токоограничаваща група 3 x 80A. В заключението е посочено, че стойността на количествата електрическа енергия и на услугите за достъп до електроразпределителната мрежа на база предоставена мощност правилно са изчислени съобразно утвърдените от КЕВР цени.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 98а от Закона за енергетиката /ЗЕ/, между страните по делото е възникнало облигационно отношение свързано с доставка на електрическа енергия и предоставяне на услуги за достъп до електроразпределителната мрежа, по силата на което ответникът е следвало да заплаща доставените от ищеца количества електрическа енергия и предоставените мрежови услуги. Отношенията подробно са регламентирани в публично известни Общи условия, които са одобрени от ДКЕВР съгласно чл. 21, ал. 1, т. 4 от ЗЕ, публикувани са по предвидения в закона ред и са влезли в сила. Ищецът има качеството на оператор на разпределителната мрежа и снабдител на електрическа енергия, а ответникът - на потребител на енергийни услуги като небитов клиент по смисъла на § 1, т. 33а и т. 41б от ДР на ЗЕ. Последният е юридическо лице и съгласно чл. 4, ал. 3 от Общите условия на * е потребител на електрическа енергия за стопански нужди във връзка с извършване на строителството на сградата, по отношение на която е осъществено временно електрозахранване и е открита процесната партида. Предвид въвеждането в експлоатация на строителния обект, потребността на ответника да купува електроенергия е отпаднала, а с въвеждането в експлоатация на външното кабелно електрозахранване за същия, е отпаднала и необходимостта от временното му захранване с електроенергия. За тези обстоятелства не е било необходимо уведомяване на ищеца от ответника тъй като данни за промените следва да са предоставени от *. Ответникът няма качеството и на потребител на електрическа енергия по смисъла на чл. 4, ал. 2 от Общите условия на *, тъй като не е установено да е собственик или ползвател на самостоятелен обект в сградата, който да се захранва с електроенергия чрез временното свързване, за което е открита процесната партида. Той не е посочен като възложител в удостоверението за въвеждане в експлоатация от 14.02.2022г., което потвърждава извода, че към момента на подаване на молба за издаване на документа, * не е бил собственик на обекти в сградата, за които му е учредено право на строеж. От изложеното се установява, че за месеците декември 2022г., януари 2023г. и февруари 2023г. ответникът не е бил страна по облигационно отношение с * относно процесния имот, поради което не дължи плащане на сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение по частно гражданско дело №1547/2023г., по описа на Великотърновския районен съд, а претенциите по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна, като на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК той следва да заплати на ответника сумата от 1041 лв., представляващи направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Възражението на ищеца за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение е неоснователно тъй като съответства на фактическата и правна сложност на делото и надвишава с 400 лв. минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размерни на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Отхвърля като неоснователни предявените от *, срещу *, искове по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД относно установяване съществуване на вземанията от 3347,23 лв. /три хиляди триста четиридесет и седем лева и двадесет и три стотинки/ - главница, представляваща цена на ползвани услуги за доставка на електроенергия за месеците декември 2022г., януари 2023г. и февруари 2023г., за които са издадени фактури за периода от 13.01.2023г. до 14.03.2023г. по партида с клиентски №***** *, 63,42 лв. /шестдесет и три лева и четиридесет и две стотинки/ - мораторна лихва за всяка фактура от датата след падежа ѝ до 28.04.2023г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.05.2023г. до окончателното изплащане на задълженията, за които е издадена заповед за изпълнение №597 от 26.05.2023г. по частно гражданско дело №1547/2023г., по описа на Великотърновския районен съд.

Осъжда*, да заплати на*, сумата от 1041 лв. /хиляда четиридесет и един лева/, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението, препис от същото да се приложи по частно гражданско дело №1547/2023г., по описа на Великотърновския районен съд.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____